

Nr 643.

Av herr **Johansson** i Stockholm m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 206, angående inrättande av ett nordiskt råd.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 206 föreslås svensk medverkan i ett nordiskt parlamentariskt råd, bestående av representanter för Danmarks och Sveriges riksdagar, Norges storting och Islands allting samt samma länders regeringar.

Samarbete i betydelsefulla frågor mellan Nordens länder har tidigare ägt rum och fortsätter i olika former. Detta samarbete för vissa begränsade uppgifter kunde ofta vara av värde, så länge Nordens länder var fria och oavhängiga. Nu måste varje utvidgning och fortsättning av samarbetet bedömas från det nya läge, som uppstått därigenom att Norge, Danmark och Island uppgav sin oavhängighet genom inträde i atlantpaksorganisationen. Norge, Danmark och Island har överlämnat beslutanderätten i fråga om krig och fred och andra av folkets livsfrågor till ett råd, där stormakterna och framför allt USA faller utslaget. De har ställt respektive länders krigsmakt under en amerikansk generals befäl, och utländska experter utövar ett avgörande inflytande på deras upprustning och bygget av militära baser för atlantpaksorganisationen. Island är militärt ockuperat av USA.

Sveriges regering har ofta deklarerat att den vill föra en alliansfri politik. Vi har upprepade gånger påvisat att denna deklaration är oförenlig med fortsatt medlemskap i Marshallorganisationen och Europarådet, vilka numera endast är hjälporganisationer till Atlantpaktens militära organisation. Trots detta fortsätter detta samarbete. Ett vidgat samarbete i form av ett nordiskt råd, tillsammans med tre atlantpaktstater, av vilka en redan är militärt ockuperad av USA, står i klar och tydlig motsättning till den officiellt deklarerade alliansfria politiken.

Finlands regeringschef Kekkonen har nyss förordat att samtliga nordiska länder skall återgå till neutralitetspolitiken, just med tanke på det hot mot Finlands fred som atlantpaksbaserna i Norge och Danmark utgör. I klar överensstämmelse med denna neutralitetsvilja och föresatsen att hålla det egna landet utanför krig har Finland ställt sig utanför det planerade nordiska rådet. Finlands regering visar med sin hållning att den anser vidgad samverkan med atlantpaksstaterna som oförenlig med den deklarerade neutralitetspolitiken. Det föreslagna rådet skall visserligen inte ha beslutanderätt utan avge rekommendationer, men medlemmarna avgör själva verksamhetens omfattning och vilka frågor som skall behandlas, och rådets sammansättning är sådan att rekommendationerna också kan väntas medföra beslut i respektive parlament.

Om Sveriges riksdag vill hävda att deklarationerna om en alliansfri utrikespolitik är allvarligt menade finns det bara en väg att välja. Då måste riksdagen följa Finlands exempel och avslå Kungl. Maj:ts förslag om vidgat samarbete med tre länder, som uppgett sin självbestämmanderätt genom anslutning till Atlantpakten och ställt sin krigsmakt under främmande befäl.

Med anledning av det anförda föreslår vi,
att riksdagen avslår Kungl. Maj:ts proposition nr 206.

Stockholm den 29 april 1952.

Gustav Johansson.

H. Hagberg.

Gerda Nilsson.

Nr 644.

Av fröken Liljedahl m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 213, med förslag till lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370), m. m.

(Lika lydande med motion i Första kammaren, nr 474).

Stockholm i april 1952.

Edith Liljedahl.

Olov Rylander.

Helga Sjöstrand.